

जसले प्रतिकूल परिस्थितिमा शुक्रांवां पनि सम्मान गर्न जानेको छ,
उर्सेको जीवन साथको हुँनु।
— वेदव्यास

कै यो हिंसा होइन ?

प्रतिनिधिसभाको हालैको एउटा बैठकमा 'हिंसा' शब्द प्रवेशले हुँगामा गरेको छ। सत्तारूढ नेकपा (एमाले) सांसद योगेश भट्टार्इले माओवादी हिसाका कारण मुलुक अधिगतिमा गएका उदाहरण दिएर्थी माओवादी पक्षलाई आपत्ति हुन स्वाभाविक हो। नेपालमा १० वर्ष माओवादी सशस्त्र हिंसा भएको भए लोडेसेडि २०६५ सलमै अन्य भइसक्यो,' उनले भनेका थिए, 'माओवादीले करिवाता ट्रान्समिसन लाइन पडकायो, करिवाता सबस्टेसन पडकायो। विद्युत उत्पादन गर्न गएका काति व्यवसायीलाई चन्दा मागेर भयाए।'

नेकपा (माओवादी) अहिले संसदमा नेकपा (माओवादी केन्द्र) का नाममा प्रमुख प्रतिपक्षको कुर्सीमा छ। २०५२ फागुन १ देखि 'जनयुद्ध' थालेको माओवादी २०६३ मार्सिर ५ मा भएको बृतू शान्त सम्झौतापालि मुलुकको राजनीतिक मूल प्रवाहमा छ। अहिले आए अपार्ट 'विद्रोहलाई 'हिंसा' भनिर्दिंदा माओवादी केन्द्रका सांसद उत्तरसुन स्वाभाविक हो।

माओवादी सांसद माधव सापोटा, देवेन्द्र पौडेलका साथी प्रमुख सपोटा देवेन्द्र केन्द्रका नेकपा (माओवादीले 'जनयुद्ध'का नाममा गरेका गतिविधि राजनीतिक हुँन् वा हिंसात्मक भन्ने विषयमा बहस गर्न सकिन्छ। माओवादीले हिंसात्मक भाटोलाई राजनीतिक रूप प्रदान गर्ने शान्त सम्झौतामार्फत राजनीतिक मूल बाटोमा आएको हो। स्वाभाविक हो, विद्रोहमा जितेरो राजनीतिक उपरिक्षेत्र हुँच राहेर जेल र नेले।

माओवादीले पूरी जितेको भए स्वाभाविक रूपमा उसैले चाहेअनुसारको व्यवस्थातर्फ मुलुक जान्न्यो। माओवादी पूरी पराजित भएको भए पनि मुलुक अकै बाटोमा हिंदियो। माओवादीले पूर्ण विजय हासिल, गर्न नसकेको र तत्कालीन राजा ज्ञानेन्द्रको एकात्मक शासन व्यवस्थाविरुद्ध आन्दोलनमा सहकार्य गर्न अन्य दलसँग तयार भएको हो। वास्तवमा जनआन्दोलन २०५२/६३ ले लोकतन्त्रवादी र माओवादीलाई एकात्मा त्याएकै हो। सम्झौताकै कारण त्यतिबेला मारिएका १७ हजार मानिसको उत्सर्गलाई राजनीतिक उद्देश्यका रूपमा ग्रहण गरिएको हो। त्यतिबेला भएका मानवीय र भौतिक क्षतिको बदलामा मुतुकमा उम्दा राजनीतिक व्यवस्थाको उपरिक्षितिको अपेक्षा गरिएकै हो।

अपेक्षित प्रतिफल नपाएपछि स्वाभाविक रूपमा कूनै पनि विद्रोह वा आन्दोलन लाभ्यत हुने अवस्था आउँछ। यस अर्थमा एमाले सांसद भट्टार्इले व्यक्त गरेको 'हिंसा' शब्दले चित्त कुँदिएँ पनि यथार्थ त्यही हो भन्ने ठाउँमा पुच्याउन पनि सक्छ। माओवादीप्रति गरिएका अपेक्षा बुहतर थिए। तिनले मुलुकमा कायापलट गर्नु भन्ने अपेक्षा नगरिएको होइनन्। भनिन्छ, नायक खोज्ने समाज अभागी हुन्छ। हाप्रो समाजले पनि जहिल्यै नायक खोजेको छ। कहिले राजामा, कहिले पञ्चायतमा, कहिले बहुदलमा, कहिले माओवादमा र कहिले लोकतन्त्रमा नायक खोजेको छ। तर, नायकत्वको खोजी अझै पूरा भएको छैन।

अपेक्षित प्रतिफल नपाएपछि स्वाभाविक रूपमा कूनै पनि विद्रोह वा आन्दोलन लाभ्यत हुने अवस्था आउँछ। यस अर्थमा एमाले सांसद भट्टार्इले व्यक्त गरेको 'हिंसा' शब्दले चित्त कुँदिएँ पनि यथार्थ त्यही हो भन्ने ठाउँमा पुच्याउन पनि सक्छ। माओवादीप्रति गरिएका अपेक्षा बुहतर थिए। तिनले मुलुकमा कायापलट गर्नु भन्ने अपेक्षा नगरिएको होइनन्। भनिन्छ, नायक खोज्ने समाज अभागी हुन्छ। हाप्रो समाजले पनि जहिल्यै नायक खोजेको छ। कहिले राजामा, कहिले पञ्चायतमा, कहिले बहुदलमा, कहिले माओवादमा र कहिले लोकतन्त्रमा नायक खोजेको छ। तर, नायकत्वको खोजी अझै पूरा भएको छैन।

अपेक्षित प्रतिफल नपाएपछि

स्वाभाविक रूपमा कूनै पनि विद्रोह वा आन्दोलन लाभ्यत हुने अवस्था आउँछ। यस अर्थमा एमाले सांसद भट्टार्इले व्यक्त गरेको 'हिंसा' शब्दले चित्त कुँदिएँ पनि यथार्थ त्यही हो भन्ने ठाउँमा पुच्याउन पनि सक्छ। माओवादीप्रति गरिएका अपेक्षा बुहतर थिए। तिनले मुलुकमा कायापलट गर्नु भन्ने अपेक्षा नगरिएको होइनन्। भनिन्छ, नायक खोज्ने समाज अभागी हुन्छ। हाप्रो समाजले पनि जहिल्यै नायक खोजेको छ। कहिले राजामा, कहिले पञ्चायतमा, कहिले बहुदलमा, कहिले माओवादमा र कहिले लोकतन्त्रमा नायक खोजेको छ। तर, नायकत्वको खोजी अझै पूरा भएको छैन।

हिंसाताई बन्दुक उत्ताउसँग मात्र तुलना गर्ने होइन। यहाँ मुलुकका सपना विश्वरूपित भएको छन्। तिनको हात्या भएको छैन र ? प्रत्यक्ष तुला आन्दोलनपछि मुलुकले कायापलट गर्नु भनी अपेक्षा गर्ने मानिसहरूका आसाथाको हत्या भएको अवस्था छ। त्यसकारण पनि कसैले माओवादी हिंसा शब्दले चित्त कुँदिएँ पनि यथार्थ त्यही हो भन्ने ठाउँमा पुच्याउन पनि सक्छ। माओवादीप्रति गरिएका अपेक्षा बुहतर थिए। तिनले मुलुकमा कायापलट गर्नु भन्ने अपेक्षा नगरिएको होइनन्। भनिन्छ, नायक खोज्ने समाज अभागी हुन्छ। हाप्रो समाजले पनि जहिल्यै नायक खोजेको छ। कहिले राजामा, कहिले पञ्चायतमा, कहिले बहुदलमा, कहिले माओवादमा र कहिले लोकतन्त्रमा नायक खोजेको छ। तर, नायकत्वको खोजी अझै पूरा भएको छैन।

हिंसाताई बन्दुक उत्ताउसँग मात्र तुलना गर्ने होइन। यहाँ मुलुकका सपना विश्वरूपित भएको छन्। तिनको हात्या भएको छैन र ? प्रत्यक्ष तुला आन्दोलनपछि मुलुकले कायापलट गर्नु भनी अपेक्षा गर्ने मानिसहरूका आसाथाको हत्या भएको अवस्था छ। त्यसकारण पनि कसैले माओवादी हिंसा शब्दले चित्त कुँदिएँ पनि यथार्थ त्यही हो भन्ने ठाउँमा पुच्याउन पनि सक्छ। माओवादीप्रति गरिएका अपेक्षा बुहतर थिए। तिनले मुलुकमा कायापलट गर्नु भन्ने अपेक्षा नगरिएको होइनन्। भनिन्छ, नायक खोज्ने समाज अभागी हुन्छ। हाप्रो समाजले पनि जहिल्यै नायक खोजेको छ। कहिले राजामा, कहिले पञ्चायतमा, कहिले बहुदलमा, कहिले माओवादमा र कहिले लोकतन्त्रमा नायक खोजेको छ। तर, नायकत्वको खोजी अझै पूरा भएको छैन।

प्रमुख दलहरूले पालैपालो सत्तामा राजग गरेका छन्। सत्ता सामेदार बन्न कसैले कसैलाई छेकेको छैन। त्यसैले कूनै खास शब्द र प्रसंगमा हुने दन्तबहानको कूनै अर्थ छैन। वास्तवमा मुलुकको अहिलेको दुरुह अवस्था सबैको साफ्हा असफलताको परिणाम हो। त्यसैले माओवादीलाई 'हिंसा'को राजनीति गरेको आरोपबाट मुक्त हुन वा अन्य दलताई देश बबर्द परोको लाञ्छानालाई बाहिर निकाल्ने उपाय भएको रास्त्र निर्माण हो। देश समृद्ध भयो भन्ने स्वाभाविक रूपमा वी सैवे प्रसंग गौण भएर जान्छन्। छलफल सारावान् हुन थाल्नु। अन्यथा यस्तै विषय वा प्रसंगले समयको बबर्दी मात्र हुने निरिचत छ।

प्रमुख दलहरूले पालैपालो सत्तामा राजग गरेका छन्। त्यसैले कूनै खास शब्द र प्रसंगमा हुने दन्तबहानको कूनै अर्थ छैन। वास्तवमा मुलुकको अहिलेको दुरुह अवस्था सबैको साफ्हा असफलताको परिणाम हो। त्यसैले माओवादीलाई 'हिंसा'को राजनीति गरेको आरोपबाट भयो भएको दलताई देश बबर्द परोको लाञ्छानालाई बाहिर निकाल्ने उपाय भएको रास्त्र निर्माण हो। देश समृद्ध भयो भन्ने स्वाभाविक रूपमा वी सैवे प्रसंग गौण भएर जान्छन्। छलफल सारावान् हुन थाल्नु। अन्यथा यस्तै विषय वा प्रसंगले समयको बबर्दी मात्र हुने निरिचत छ।

हिंसाताई बन्दुक उत्ताउसँग मात्र तुलना गर्ने होइन। यहाँ मुलुकका सपना विश्वरूपित भएको छन्। तिनको हात्या भएको छैन र ? प्रत्यक्ष तुला आन्दोलनपछि मुलुकले कायापलट गर्नु भनी अपेक्षा गर्ने मानिसहरूका आसाथाको हत्या भएको अवस्था छ। त्यसकारण पनि कसैले माओवादी हिंसा शब्दले चित्त कुँदिएँ पनि यथार्थ त्यही हो भन्ने ठाउँमा पुच्याउन पनि सक्छ। माओवादीप्रति गरिएका अपेक्षा बुहतर थिए। तिनले मुलुकमा कायापलट गर्नु भन्ने अपेक्षा नगरिएको होइनन्। भनिन्छ, नायक खोज्ने समाज अभागी हुन्छ। हाप्रो समाजले पनि जहिल्यै नायक खोजेको छ। कहिले राजामा, कहिले पञ्चायतमा, कहिले बहुदलमा, कहिले माओवादमा र कहिले लोकतन्त्रमा नायक खोजेको छ। तर, नायकत्वको खोजी अझै पूरा भएको छैन।

हिंसाताई बन्दुक उत्ताउसँग मात्र तुलना गर्ने होइन। यहाँ मुलुकका सपना विश्वरूपित भएको छन्। तिनको हात्या भएको छैन र ? प्रत्यक्ष तुला आन्दोलनपछि मुलुकले कायापलट गर्नु भनी अपेक्षा गर्ने मानिसहरूका आसाथाको हत्या भएको अवस्था छ। त्यसकारण पनि कसैले माओवादी हिंसा शब्दले चित्त कुँदिएँ पनि यथार्थ त्यही हो भन्ने ठाउँमा पुच्याउन पनि सक्छ। माओवादीप्रति गरिएका अपेक्षा बुहतर थिए। तिनले मुलुकमा कायापलट गर्नु भन्ने अपेक्षा नगरिएको होइनन्। भनिन्छ, नायक खोज्ने समाज अभागी हुन्छ। हाप्रो समाजले पनि जहिल्यै नायक खोजेको छ। कहिले राजामा, कहिले पञ्चायतमा, कहिले बहुदलमा, कहिले माओवादमा र कहिले लोकतन्त्रमा नायक खोजेको छ। तर, नायकत्वको खोजी अझै पूरा भएको छैन।

हिंसाताई बन्दुक उत्ताउसँग मात्र तुलना गर्ने होइन। यहाँ मुलुकका सपना विश्वरूपित भएको छन्। तिनको हात्या भएको छैन र ? प्रत्यक्ष तुला आन्दोलनपछि मुलुकले कायापलट गर्नु भनी अपेक्षा गर्ने मानिसहरूका आसाथाको हत्या भएको अवस्था छ। त्यसकारण पनि कसैले माओवादी हिंसा शब्दले चित्त कुँदिएँ पनि यथार्थ त्यही हो भन्ने ठाउँमा पुच्याउन पनि सक्छ। माओवादीप्रति गरिएका अपेक्षा बुहतर थिए। तिनले मुलुकम

